

Eszter beiratkozott egy gyors főzőtanfolyamra a Bamboo étterem főszakácsához

A LUXUSNYARALÁS HÁTTÉREMBEREI

Szigetszindróma

A Maldív-szigetek hallatán lelki szemeink előtt álomszép tengerpartok és kényelmes bungalók jelennek meg, az *On The Spot* stábja viszont bepillantást nyert a színpaloták mögé is. **Cseke Eszter** exkluzív riportja azokra fókuszál, akik a paradicsomi körülményekhez méltó, első osztályú kiszolgálást biztosítják.

Ezektől a színektől csak vigyorogni lehet. A korallzátony és a lagúna neonszínekben játszik, a homok vakítóan fehér, igazi képeslapklisé... A Jóisten retusálhatta ezt a több mint ezer apró szigetet itt az Indiai-óceán közepén – jobb ötletünk nincs. Ebből kétszázon élnek helyiek, további 87 szigeten szállodalánccok terpeszkednek. A turizmus a '70-es években indult be, amikor olasz újságírók vetődtek a mai Kurumba Resort szigetére, ezt rövid hippiidőszak követte. Eljutni akkor is drága volt a Maldív-szigetekre, de az ott-tartózkodást fil-

lérekből meg lehetett úszni. Ma már a luxusturizmusé a terep. Az „egy sziget, egy üdülőhely” elv fenntartása nem olcsó mulatság, a méregdrága francia, olasz, dél-afrikai borokat ide kell juttatni valahogy, az orosz kaviárról és a japán Kobe-marha húsáról nem is beszélve.

Egyszerű a képlet: ha valaki nem fizet be valamelyik szállodalánc privát szigetére, nem nyaralhat szabadon. Muszlim ország lévén, a helyiek által lakott szigetekon tilos bikinit viselni, alkoholt fogyasztani, és ha ez sem rémítene el a nászutasokat, akkor a szegénység meg-

teszi. Meglátni azt, ami a paradicsomon túl van, a legtöbb embernek kiábrándító lenne. De talán nem is ez a feladatuk abban a két hétben, amikor – sok ezer dollárért – végre elszakadhatnak a saját valóságuktól, és a szigetek valamelyikén nyaralhatnak.

Ott dolgozni már más dimenzió: ott is kell 12 órázni, kárpótlásul viszont nézhetjük a tengert ebédszünetben. Hogy meddig bírjuk, leginkább attól függ, hogy viseljük egy apró szigeten az összezárt-ságot sok emberrel, és hogy milyen gyorsan kap el minket a szigetszindróma.

A SZIGET ÚRNŐJE

Hulhumale repterén mosolygós maldív férfiak köszöntenek, majd kísérik a hidroplántársaság pultjához, hogy lemérjék a hátizsákjainkat. Lenvászon ingükön a sokat sejtető „Six Senses” felirat – így hívják az üdülőhelyet, ahová hamarosan indulunk. Egy óra repülés a 15 fős gépen, amelyet egy mezítlábas pilóta vezet, majd egy még rövidebb hajóút, és már ott is vagyunk. Mielőtt kilép-nénk a szigetre, vászonzsákokat kapunk „No news, no shoes!” (Se cipő, se hírek!) felirattal. Belehelyezzük a papucsainkat, a következő pár napban csak mezítláb közlekedhetünk. Ez a sziget más, mint a többi. Recepció nincs, csak pár laptop a stílusos könyvtárszobában, ahol találkozunk a nekünk rendelt személyi asszisztenssel, aki bármikor ugrásra kész, ha a kedves vendég úgy kívánja. Frissen facsart gyümölcslével a kezünkben, mezítláb sétálunk a homokban a bicikliparkolóig, ahol a monogramunkkal ellátott bringa vár ránk, és már szá-

HOGY MEDDIG BÍRJÁK AZ ÜDÜ-LŐK DOLGOZÓI A MUNKÁT, ATTÓL IS FÜGG, HOGY VISELIK AZ ÖSSZESZÁRTSÁGOT, MILYEN GYORSAN KAPJA EL ŐKET A SZIGETSZINDRÓMA

guldunk is a bungalónk felé. Elhaladunk a bioültetvények, a dzsungelmozi és a madárfészekeszerű spa mellett. Műanyagot nem használnak, minden fából, háncsból és bambuszból készült – luxus kivételben. A villánc lélegzetelállító, saját partszakasz tartozik hozzá és egy csodálatos szabadtéri fürdőszoba. Az ágy melletti telefonon Marteyne feliratú gomb. Ő a sziget vezetője, meséli az asz-

szisztensünk. Nem akarjuk elhinni, hogy minden szoba minden telefonján van egy ilyen gomb, amelyet ha megnyomnak, közvetlenül a vezérigazgató veszi fel. Vele fél óra múlva találkozhatunk, mert kezdődik a péntek délutáni, „Koktél a vezetőséggel” nevű program a parton.

Naplemente, lobogó fáklyák, mezítlábas vendégek és a vezetőség társaságában, pezsgővel a kezünkben lődör-günk, próbáljuk kitalálni, melyikük lehet Marteyne. Aztán egy mély hangú, rövid, szőke hajú nő lép oda hozzánk lenvászongben és bő rövidnadrágban. Holland akcentus, erős kézfogás, ha nem tudnánk a neve alapján, akkor is kitalálnánk: ő a sziget „úrnője”. Pontosan tudja, hogy mezítláb a homokban nem ildomos hivataloskodni, ezért baráti közvetlenséggel mesél az üdülő építéséről és a szemégyűjtésről, amelyet a szomszéd szigettel együtt szerveznek. Három éve vezet luxushoteleket a Maldív-szigetekon, a tapasztalatait New Yorkban, Dohában és a Bahamákön szerezte.

A bioétterembe a szigeten található bioültetvényekről érkeznek az alapanyagok

Természetközeli - a Six Senses egyik bungalója

MAGÁNÉLET ÉS MÁS TABUK

Legközelebb pár nap múlva találkozunk egy pohár fehérbor mellett, vacsora után. Fél órát késik, cserébe részletesen elmeséli a konfliktust, amely egy problémás utazási iroda vezetőjével zajlott, majd megoldódott az elmúlt egy órában. Egyik cigiről a másikra gyújt. Ha egy felhőkarcoló minimál tárgyalótermében ülnénk, sötétkék kiskosztümben, és interjút kellene készítenünk vele, valószínűleg megizzasztana minket. Minden mozdulatából, rezdüléséből árad a profizmus. Jó, hogy mezítláb vagyunk, és a kosztümbök innen nézve nevetséges maskaráknak tűnnek. Hirtelen odaszól a pincérnek, hogy tartsa szemmel a hatos asztalt, és semmit, de semmit ne adjanak nekik in-

gyen. Kiderül, hogy az egyik menedzsere ül ott az otthoni barátaival, akik éppen itt nyaralnak. Már a sokadik üveg bort isszák, és Marteyne nem nézi jó szemmel, hogy az alkalmazottak civilben, a vendégek szeme láttára szórakoznak. Témánál vagyunk.

Elmeséli, hogy a szigeten nem lehetnek barátai, csak munkatársai, hiszen mindenki az alkalmazottja. Munka után megiszik egy sört a személyzeti falu bárjában, aztán korán hazamegy a macskájához. A szex is tabu a szigeten: „Egy elég magas beosztású alkalmazottam úgy összelepedett egy vendéggel, hogy pár üveg pezsgő után az ágyában kötött ki. Reggel meg jött a takarító, így pár óra múlva már az egész sziget tudta, mi történt. Hiába volt fantasztikus munkaerő, ki kellett rúgnom – meséli. – Összefarva élni egy szigeten kemény feladat. Be kell tartani a játékszabályokat. Az egyik kollégám elhozta a barátnőjét egy hétre, mindenkinek bemutatva, ahogy kell. Pár hónap múlva egy másik lányt látott vendégül, akiről azt állította, hogy csak barátok. Teljesen egyértelmű volt a helyzet, ami különösen kellemetlen, mert muzulmánok is vannak a szigeten. Ilyenkor szólnom kell, mint egy óvónéninek. A munkatársak sokáig nem hiszik el, hogy privát szféra nem létezik, itt előbb-utóbb tényleg minden kiderül.”

A „főnökasszonynak” nincs családja, de ha lenne se hozná ide őket szívesen. „Fel kell adni a családot, a barátokat és a magánéletet is ahhoz, hogy valamelyik paradicsomi szigeten dolgozhasson az ember, és ez bizony megkeményít.” A Six Senses – vendégként – egy megfoghatatlanul különleges élmény. És ez Marteyne profizmusának is köszönhető, nem csak a természetközeli koncepciónak. Fantasztikusan bánik az emberekkel, és percek alatt képes komplex problémákat megoldani. Azt viszont nehéz megítélni, ő maga boldog-e.

EGY BÁTOR SZAKÁCSNŐ

Mamma a Bamboo étterem főszakácsa a Hilton Iru Fushi szigeten. Mindenki imádja – a főztjét is. Egy angol vállalkozó figyelt fel rá, amikor főzőiskolát vezetett Chiang Maiban, Thaiföldön. Így került egy bangkoki étterembe, ahol meg valamelyik isteni curryjével kerítette hatalmába egy üzletember ízlelőbimbóit, aki szerzett neki egy állást a Maldív-szigeteken. Egy hajóra került, ahol a maldív tulajdonosok elvették az útlevelét, és több hónapig nem adtak neki fizetést. Hogy a vízumát meghosszabbítsa, időről időre el kellett hagynia az országot egy újabb belépési pecsét erejéig. Az útlevelét ezért megkapta ugyan, de a pénzét továbbra sem. Egy ilyen út alkalmával összeszedte minden bátorságát, a Srí Lanka-i reptérről felhívta a főnökét, és kész helyzet elé állította: kifizeti minden tartozását, vagy nem jön vissza a Maldív-szigetekre, és a következő turistacsoport étel nélkül marad a hajón. A módszer bevált, Mamma a sarkára állt. Becsületből még végigcsinálta a maradék pár hónapot a hajón, aztán átcsábították a Hiltonba. Úgy tűnik, itt révbe ért.

Zöld curryt főzök vele a konyhájában, és iszom minden szavát. „Az apám tanította, hogy nincsen curry halszós nélkül. Ha először szagolod, irtó bűdös, ha

másodjára, már elviselhetőbb, harmadjára viszont beleszeretsz” – mondja, és belenyomja az orromba a rothadó halra emlékeztető szószt. Szerencsére tudom, hogy az íze az ételben mennyei lesz, úgyhogy nem fog ki rajtam. „A legjobb a munkámban az, ahogy a világ legkülönbözőbb pontjairól érkezett emberek arcát nézem, miközben eszik a főztömet, és meg vannak elégedve. Mindenkihez kijövök beszélgetni. Ez megunthatatlan.” Mamma már jó ideje itt van, és persze örül, amikor háromhavonta elszökhet egy picit, de úgy tűnik, rajta nem fog ki az összezártság. A szabadnapján szépen felöltözik, és sétálgat a parton. Azok, akik kóstolták a főztjét, lépten-nyomon megállítják. Elégedetnek tűnik.

A LEGÚJABB SZOLGÁLTATÁS

Hania csak pár hónapja került a Conrad Rangali szigetre a szürke Londonból. Diplomás természetgyógyász. Újdonság ez a szolgáltatás a főleg gazdag nyugatiakat és oroszokat kiszolgáló luxusszigeten, ahol tengeralattjáró, cetcápákat tanulmányozó kutatócsoport és víz alatti étterem is működik. Meg természetesen két hatalmas spa cölöpökön, az óceán felett, ahol masszázsközben a halakat nézhetjük az üvegpadról keresztül. Úgy tűnik, itt a fényűzésen, a kényelmen és a szórakoztatáson van a hangsúly. Hania viszont köpölyöz, elkészíti a vendég egészséges étrendjét tartalmazó tervét, vagy hosszasan néz a kliensek szemébe egy nagyítón keresztül, hogy mindent megtudjon az egészségi állapotukról. Az én szememet is vizslatja, és megállapítja, hogy közepesen erős a szervezetem – ha ebben az iramban pörgetem tovább az életemet, lassan kicsinálom magam. Örülök az őszinteségének és abban maradunk, hogy a részletes írszelemzést majd elküldi e-mailben.

Később teázunk a medence melletti bárban, ami nagy esemény, mert civilben a dolgozók nem tartózkodhatnak

Spaétterem a Conrad Rangali szigeten

AZ ALKALMAZOTT TELJESEN KI VAN SZOLGÁLTATVA A CÉGNEK, MÉG BOLTBA SEM MEHET, HOGY VEGYEN MAGÁNAK EGY KILO GYÜMÖLCSÖT

a vendégeknek fenntartott helyeken. Mindenki a sziget közepén, a turistáktól jól elkerített „faluban” él, ahol egyébként van medence, fitneszterem, bolt és egy bár is. A kezdeti lelkesedés után – úgy tűnik – már Hania is kezdi érezni a „sziget-szindrómát”. Ezt valahogy úgy képzelem, mintha egy valóságshow szereplői lennének itt az Indiai-óceán közepén, egy aranykalickába zárva. „Szerencsére van egy partszakasz, amelyet az alkalmazottak is használhatnak. Ha reggel lemegyek oda úszni – mindennap megyek –, szinte egyedül vagyok, és ez nagyon jól tesz – meséli Hania. – A faluban ketten lakunk egy szobában, és természetesen mindenki tud mindenről. Ugyanakkor hihetetlenül sokféle kultúrával ismerkedhet meg az ember, a világ minden tájáról vannak kollégáim. Nagyon szeretem a társaságot, még akkor is, ha az összezártság néha az örületbe kerget.”

Hania diplomás természetgyógyász, ő állítja össze a vendégek étrendjét

FIZETETT SZABADSÁG

A Conrad Rangalit működtető cég szerencsére egészen pontosan tisztában van azzal, hogy milyen egy paradicsomi, ámde picike szigeten élni, távol a világtól. Az alkalmazott minden szempontból ki van szolgáltatva a cégnek, még egy boltba sem juthat el, hogy vásároljon magának egy kiló gyümölcsöt, nem főzhet, mert nem tudja beszerezni vagy tárolni a hozzávalókat. A napi étkezéseket próbálják úgy alakítani, hogy az indiai alkalmazottaktól a briteken át a bangladesiekig mindenki találjon valami ismerős, hazai ízt. Az összezártságot kezelendő háromhavonta néhány hét fizetett vakációra küldik az alkalmazottakat, vissza a „civilizációba”, autók, nyüzsgő bevásárlóközpontok és idegenek közé. Hania már alig várja a következő utat. Utána biztosan nagyon jó lesz visszatérni a paradicsomba. **mc**